

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEVENSON, ROBERT LOUIS

Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde / după un roman de Robert Louis Stevenson ; trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2020
ISBN 978-606-576-934-2

I. Grecu, Monica (trad.)

821.111

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Robert Louis Balfour Stevenson a fost poet și romancier scoțian, autor al unor jurnale de călătorie și reprezentant de seamă al neoromantismului în literatura engleză. S-a născut în Edinburgh pe 13 noiembrie 1845. Tatăl său, Thomas Stevenson, era inginer, iar mama lui casnică. El a fost singurul copil la părinți. Lui Stevenson i-a fost dificil să se adapteze la școală, când s-a dus pentru prima oară, la vârsta de șase ani. Se îmbolnăvea adesea și de aceea lipsea mult de la ore. Perioade lungi a avut profesori în particular și toată copilăria a scris povești. Tatăl lui era mândru de pasiunea fiului său și el însuși scria povești în timpul liber.

Stevenson este cunoscut pentru romanele sale de aventură. În 1867 a intrat la Universitatea din Edinburgh ca să studieze ingineria, dar apoi a continuat cu dreptul și în 1875 a intrat în barou. Nu i-a plăcut să practice avocatura și s-a dedicat romanelor, schițelor și eseurilor, scriind pentru reviste.

În 1879, Stevenson s-a mutat în California cu Fanny Osborne, pe care o cunoscuse în Franța. S-au căsătorit în 1880 și după o scurtă ședere la Calistoga s-au întors în Scoția. Stevenson este cunoscut pentru *Comoara din insulă*, roman de aventuri publicat în 1883. Alte lucrări celebre

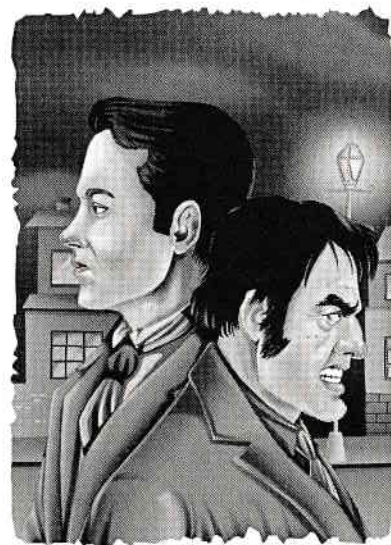
sunt *Răpit* (1886), *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* (1886) și *Stăpânul ținutului Ballantrae* (1889).

Stevenson a murit pe 3 decembrie 1894 în Vailima, Samoa. Ultima sa lucrare a rămas neterminată.

După un roman de Robert Louis Stevenson

Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde

Cuprins

1. Povestea unei uși.....	7
2. Hyde plătește pentru vina sa.....	11
3. Discuția dintre Utterson și Enfield	17
4. Utterson și testamentul doctorului Jekyll.....	21
5. Utterson încearcă să-l caute pe Hyde.....	26
6. Utterson se duce la ușa doctorului Jekyll.....	31
7. Doctorul Jekyll nu e în largul său	40
8. Cazul crimei Carew	45
9. Bătrâna și domnul Utterson.....	49
10. Incidentul cu scrisoarea.....	54
11. Remarcabilul incident al doctorului Lanyon.....	64
12. Moartea doctorului Lanyon.....	70
15. Incidentul de la fereastră.....	73
14. Ultima noapte	77
15. Poole îl ia pe Utterson cu el	81
16. Utterson hotărăște să spargă ușa	86
17. Avocatul și Poole sparg ușa.....	92
18. Hyde încearcă să se sinucidă.....	99
19. Utterson se întoarce la biroul său	104
20. Povestirea doctorului Lanyon	108

Cuprins

21. Observațiile lui Lanyon.....	114
22. Hyde cere lucrurile lui Jekyll.....	118
23. Hyde își ia doza.....	121
24. Hyde devine Jekyll.....	123
25. Același personaj, altă înfățișare.....	125
26. Jekyll șocat de faptele lui Hyde.....	134
27. Posibil pericol	138
28. Vălul destrăbălării.....	142
29. Hyde în primejdie	148
30. Progenitura iadului.....	152
31. Confesiunea	158

Capitolul 1

Povestea unei uși

Domnul Utterson, avocatul, era un om cu înfățișare aspră, niciodată luminată de vreun zâmbet. Distant, zgârcit la vorbă și nepriceput în exprimare, fără să-și arate sentimentele, slăbănog, înalt, neinteresant și morocănos, era totuși plăcut cumva.

La întâlnirile cu prietenii și atunci când vinul era pe gustul lui, îi sclipea în ochi un licăr profund uman, ceva ce, într-adevăr, nu se regăsea în vorbele sale, dar răzbătea nu doar în acele semne tăcute ale figurii sale, ci mai ales și mai definitiv în faptele lui.

Cu sine era sever. Bea gin când era singur, pentru a-și stăpâni gustul pentru rodul viei și, cu toate că-i plăcea teatrul, nu fusese în ultimii douăzeci de ani la nicio piesă. Avea însă o toleranță recunoscută pentru alții și, uneori, se minuna aproape cu invidie de marele potențial de energie consumată în mârșăviile lor și, în toate cazurile extreme, era mai înclinat să ajute decât să condamne.

– Înclin spre erezia lui Cain, spunea el; îl las pe fratele meu să se ducă dracului în felul său.

Astfel era capabil să ierte și să ofere o bună influență oamenilor care se duceau de răpă, dar, atâta vreme cât se aflau în locuința sa, nu le arăta niciodată vreo umbră de schimbare în atitudinea față de ei. Cu siguranță, o asemenea atitudine i se potrivea domnului Utterson, fiindcă era neostentativă și chiar și prietenia lui părea să se bazeze pe aceeași abordare creștină a înțelegerii. Pentru un individ modest este normal să-și accepte cercul de prieteni așa cum i-a fost oferit de soartă. Așa se comporta avocatul. Prietenii lui aveau același sânge ca și el sau îi cunoștea de foarte mult timp. Sentimentele lui, asemenea iederii, creșteau în timp, fără a pune la socoteală calitățile celor cărora li se adresau. Astfel că, desigur, relația cu domnul Richard Enfield, ruda sa îndepărtată, se regăsea în această situație. Mulți nu înțelegeau ce anume găseau unul la celălalt ori ce subiect comun ar putea discuta. Cei ce-i întâlneau întâmplător spuneau că cei doi nu scoteau o vorbă, că păreau plictisiți și că salutau vizibil ușurați orice trecător cunoscut. Și totuși, acești doi oameni apreciau plimbările lor, pe care le considerau cireașa de pe tortul săptămânii, pentru care renunțau la distracții și respingeau apeluri profesionale ca să se poată bucura de ele.

Într-una dintre aceste plimbări fără țință, trecură din întâmplare pe o stradă lăturalnică

dintr-un cartier aglomerat al Londrei. Străduța era liniștită, dar în zilele lucrătoare aici avea loc o activitate comercială dinamică. Aparent toți locuitorii o duceau bine și, în același timp, își doreau alte averi, motiv pentru care se luau la întrecere și își arătau unii altora câștigurile. Fațadele magazinelor se înșirau pe stradă și îmbiau trecătorii să se apropie. Până și duminica, zi în care-și ascundea fermecele și era lipsită de trecători, strada sclipea contrastant față de vecinătatea mohorâtă, ca un foc în pădure. Cu storurile proaspăt vopsite și alămurile lustruite, curățenia domnea și veselie atrăgea imediat trecătorul.

La două uși depărtare de unul dintre colțuri, pe partea stângă, mergând spre est, șirul era întrerupt de o poartă. Chiar acolo se revărsa un morman de moloz. Era o clădire cu două etaje și nicio fereastră la vedere. Doar o ușă la parter și fațada oarbă a unui zid decolorat în partea de sus. Fiecare trăsătură demonstra nepăsarea la care fusese supusă de multă vreme. Ușa, fără clopoțel sau ciocănel, era arsă și murdară. Vagabonzii se aciueau acolo ca să-și aprindă chibriturile, copiii se jucau pe trepte și unii își încercaseră briceagul pe ornamentele sale. Vreme de o generație nu apăruse nimeni să-i alunge pe aceștia sau să repare stricăciunile făcute de ei.

Capitolul 2

Hyde plătește pentru vina sa

Domnul Enfield și avocatul traversau pe cealaltă parte, iar când ajunseră în dreptul intrării, primul își ridică bastonul și arătă într-acolo.

– Ai remarcat vreodată ușa aceea? întrebă el.

Avocatul dădu din cap că nu, iar el continuă:

– În mintea mea, are legătură cu o poveste bizară.

– Serios? făcu domnul Utterson, cu un ton diferit. La ce te referi?

– Păi, uite cum a fost... răspunse domnul Enfield. Veneam în această direcție, nu contează de unde, pe la ora 3, într-o dimineață mohorâtă de iarnă. Drumul meu trecea printr-un cartier în care, în afară de felinare, nu se zărea nimic. Stradă după stradă, locuitorii dormeau în cartierul pustiu ca o biserică, până când, în cele din urmă, căpătaseam o stare de spirit în care parcă-ți dorești să vezi un polițist. Deodată, am văzut două siluete: un bărbat scund, care gonea spre est și o fetiță de aproximativ opt-zece ani, care alerga cât putea de repede de-a lungul unei străzi perpendiculare. Ei bine, domnule, la colț, cele două siluete s-au izbit una

de cealaltă, lesne de imaginat, dar după aceea a urmat partea nesuferită, căci bărbatul a călcat fata în picioare și a lăsat-o acolo, pe jos, ținând. Nu-i totuna când ți se povestește, dar a fost oribil. Nici măcar nu părea om, ci mai degrabă o forță blestemată și neînduplecată. Am strigat și am pornit imediat după el, l-am apucat de guler și l-am adus la locul faptei, unde deja se strânseseră câțiva oameni în jurul copilei isterice. Bărbatul, care nu se opusese deloc, afișa o răceală de neînchipuit și mi-a aruncat o privire așa de turbată, că am asudat imediat. Cei care ieșiseră în stradă erau familia fetei. Curând apărură și doctorul care fusese chemat și care constată că fata nu pășise mai nimic, ci era mai degrabă speriată. Ei bine, lucrurile nu s-au oprit aici, cum ai crede. Domnul cu pricina îmi lăsase un gust amar, efect pe care-l avusese și asupra familiei fetei, evident. În același timp, cel care mi-a atras atenția a fost doctorul. Cu riduri pe figura uscățivă, nu părea să aibă nici vârstă și nici culoare. Avea un accent de Edinburgh și era la fel de impresionat ca un cimpoi. Ei bine, domnule, și el a reacționat asemenea celor din grup, anume, la vederea ostaticului meu, îi vedeam privirea dezgustată și dorința de a-l ucide. Știam ce gândește, cum știa și el ce gândeam eu. Dar nu putea fi vorba de ucis și am făcut cum am crezut mai bine. I-am spus tipului că am putea face un asemenea scandal pentru cele întâmplate, de i-ar

merge vestea până în celălalt capăt al Londrei. Iar dacă avea prieteni ori se bucura de credibilitate de orice soi, puteam să îl ajutăm să le piardă pe toate. În timp ce ne stropșeam la el indignați, făceam tot posibilul să ținem femeile departe de el, căci ele chiar l-ar fi linșat. Nu mai văzusem în veci un grup de oameni atât de cuprinși de ură. Bărbatul din mijlocul nostru ne privea obscur, speriat și el, dar cu un aer viteaz, ca însuși Satana. „Dacă doriți să faceți din asta un capăt de țară, n-aveți decât, spunea el. Orice domn dorește să evite o asemenea scenă. Ce pretenții aveți?” Și-atunci am negociat până la o sută de lire pentru familia fetei. Părea că abia aștepta să o taie de-acolo, dar din cauza noastră pricepu că putea da de bucluc și, până la urmă, ne-am înțeles. Nu mai rămânea decât să dea banii. Unde crezi că s-a dus? Chiar aici, la ușa de care-ți povestesc. A scos repede o cheie din buzunar, a intrat și s-a întors cu zece lire de aur, iar pentru restul le-a dat un cec de la banca Coutt, emis cu plata la purtător și semnat cu un nume pe care nu-l pot divulga, cu toate că este unul dintre cele mai interesante lucruri din toată povestea asta. Cel puțin era un nume foarte popular și îl vedeai adesea prin ziare. Suma era cea stabilită, dar semnătura, dacă era autentică, putea garanta pentru mai mult de-atât. Am îndrăznit să-i atrag atenția domnului respectiv că

